

Άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης: από θεοσεβής στρατιώτη έγινε στρατιώτης του Χριστού (Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Δαυίδ)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το ίδιο θεοσεβής ήταν και όταν πήγε στρατιώτης. Κι εκεί διατήρησε την πίστη του, την προσευχή του, την αγάπη του για τους συναδέλφους του, την υπακοή του στους ανωτέρους του. Γι' αυτό και έγινε συμπαθής από τους ανωτέρους του, από τον διοικητή του, από τον Αντισυνταγματάρχη Πολύκαρπο Ζώη. Βέβαια οι συστρατιώτες του όπως συμβαίνει πολλές φορές τον κορόιδευαν, τον περιφρονούσαν, αλλά εκείνος τους αντιμετώπιζε με αγάπη, χαρά και υπομονή. Κάποτε, μια Πασχαλιά –έκανε τέσσερα χρόνια στρατιώτης επειδή ήταν η περίοδος του εμφυλίου πολέμου– του έδωσε ο διοικητής του μια άδεια να φύγει όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα, γνωρίζοντας τον πόθο του τον θεοσεβή για να πάει να παρακολουθεί και να συμμετέχει στις Ακολουθίες της Μ. Εβδομάδος και της Αναστάσεως. Χαρούμενος, λοιπόν, με την άδεια στο χέρι πήγε στον θάλαμο. Εκεί βλέπει ένα συστρατιώτη του πολύ λυπημένο και στενοχωρημένο που του λέει: «*καλά, ρε Ιάκωβε, εσύ εξασφάλισες την άδεια, θα 'χεις τις Ακολουθίες σου, θα 'σαι μια χαρά. Εμένα με ρωτάς που είμαι κλεισμένος όλες αυτές τις μέρες και η αρραβωνιαστικιά μου θα με περιμένει;*». Σκέφτηκε ο π. Ιάκωβος, συμπάθησε τον συστρατιώτη του και του λέει: «*μην ανησυχείς, θα πάω εγώ στον Διοικητή και αντί για μένα να πάρεις εσύ την άδεια*». Πράγματι πήγε στον Διοικητή, μεσολάβησε και την άδεια την έδωσαν στον συστρατιώτη του. Τον ρώτησε μάλιστα πόσες μέρες ήθελε. «*Ε... να μην είμαι εκεί τη Μεγάλη Πέμπτη, να μην κάνω και τη Σταύρωση, να μη μείνω και το Μέγα Σάββατο, να μην κάνω Πάσχα με την αρραβωνιαστικιά μου;*». «*Εντάξει, του είπε, θα το κανονίσω εγώ με τον Διοικητή*». Και πράγματι πήρε άδεια από τον διοικητή και ο ίδιος παρέμεινε μέσα να φυλάει σκοπιά όλες αυτές τις άγιες ημέρες. Δεν σκέφτηκε να πεί ότι είναι ευσεβής ο πόθος μου εμένα, θα πηγαίνω να προσεύχομαι, ο άλλος θα πάει στην αρραβωνιαστικιά του. Για την αγάπη του συστρατιώτη του θυσιάσε τη δική του άδεια, παρέμεινε φυλώντας σκοπιά. Και πάνω εκεί που φυλούσε σκοπιά, άκουγε τις καμπάνες των Εκκλησιών και έβλεπε και τους χριστιανούς που πήγαιναν στις Ακολουθίες και νοερά η σκέψη του μετείχε στις Ακολουθίες κι έψαλε κι αυτός από τη σκοπιά ο,τι τροπάρια θυμότανε της Αγίας Εβδομάδος.

Τα πειράγματα των στρατιωτών και τα σκάνδαλα που του βάλανε, γιατί μια φορά, τον σπρώξανε όπως είχε βγεί στον Πειραιά να πάει σ' ένα κακόφημο κέντρο, αλλά ο ίδιος ως άλλος Ιωσήφ ο Πάγκαλος ξέφυγε και δεν συμμετείχε στην παρέα αυτή.

Αφού απολύθηκε από τον στρατό, έφθασε στο Μοναστήρι με προοπτική όπως είπαμε να προσκυνήσει και να πάει στα Ιεροσόλυμα, είχε δεσμευτεί όμως με την εμφάνιση του Οσίου Δαβίδ και παρέμεινε εκεί αγωνιζόμενος νυχθημερόν. Όρθρου βαθέος σηκωνόντουσαν με τον π. Ευθύμιο τον Μοναχό, αυτό τον απλό, αλλά και άγιο και έκαναν τις Ακολουθίες. Άλλοι δυό τρεις πατέρες που υπήρχαν εκεί «*συμβουλία του όφεως*» τον είδαν με στραβό μάτι. Αντί να χαρούν που ένας άνθρωπος ενάρετος, με αγάπη, με ζήλο και εργατικότητα πήγε σε αυτό το ερειπωμένο Μοναστήρι για να βοηθήσει με την πρόνοια του Θεού στην αναστήλωσή του, εκείνοι τον έβλεπαν με μάτι εχθρικό. Πολλά περιστατικά διηγήθηκε ο Γέροντας, που αν τα αφηγηθούμε, μπορεί να βλάψουν και να μην ωφεληθούν. Πάντως μας έλεγε για έναν αδελφό που τον συνάντησε εκεί στη βρύση που έκοβε ο Γέροντας κάποια χόρτα κι εκείνος πήγε να πάρει νερό, του λέγει· «*καλημέρα αδελφέ μου*». Εκείνος δεν απάντησε. «*Γιατί -του λέγει- δεν μου μιλάς; Και η καλημέρα του Χριστού είναι*». Κι εκείνος απήντησε· «*γιατί ο Χριστός έλεγε καλημέρα; Ο Χριστός έλεγε χαίρετε. Εγώ δεν σου λέω. Σε μισώ*». Παρ' όλα αυτά ο Γέροντας προσπαθούσε να του ανταποδίδει καλό αντί κακού. Κάποτε αυτός ο Μοναχός κάηκε από τα ξύλα της θερμάστρας και υπέστη σοβαρά εγκαύματα. Ο π. Ιάκωβος τον διακόνησε με μεγάλη αυταπάρνηση και αγάπη, αλλά ήταν σοβαρά τα εγκαύματα και υπέκυψε και βέβαια στη συνέχεια πάντοτε τον μνημόνευε και έβλεπε ότι η ψυχή του είχε ανάγκη αυτής της μνημονεύσεως.

Αποφεύγοντας όλες αυτές τις παγίδες, τα εμπόδια, τις επιθέσεις του σατανά που πολλές φορές είχανε και αισθητή μορφή, συνέχιζε τον αγώνα του. Και μια περίπτωση αισθητής επιθέσεως των δαιμόνων κατά του π. Ιακώβου είναι αυτό που έγινε και που έχει γραφτεί. Δεν είναι κρυφό. Επειδή ήταν μάστορας αφού είχε μάθει από τον πατέρα του τα πάντα και από τη μητέρα του, όπως είπαμε, και αναλωνόταν στη συντήρηση του Μοναστηριού, κάποια μέρα που επιδιόρθωνε το ταβάνι του Μοναστηριού και κουράστηκε, πήγε να ξαπλώσει να ξεκουραστεί σ' ένα κρεβατάκι που είχε το δωμάτιο αυτό και που ήταν για φιλοξενία των προσκυνητών. Εκεί που ήταν για λίγο ξαπλωμένος, μπαίνει μέσα ένας πελώριος μαύρος στρατιωτικός μονόφθαλμος με γκέτες στρατιωτικές και το μάτι αυτό ήταν στο μέτωπο και άρχισε να τον χτυπάει. Ακολούθησαν άλλοι 18 που ήταν οι δαίμονες και τον χτύπησαν αφήνοντάς τον ημιθανή. Αίματα εκύλησαν από το πρόσωπό του, από τη μύτη του, από τα χείλη του, ώσπου όταν κατάφερε κι έκανε τον σταυρό του, οι δαίμονες έγιναν άφαντοι.

Ισχύει αυτό που είπατε άγιε Βεροίας, ότι αυτά που διαβάζουμε στα Συναξάρια για τους παλαιούς ασκητές, για τους παλαιούς Οσίους, τα ζήσαμε και στην εποχή μας. Τόσο οι αρετές του π. Ιακώβου όσο και οι δοκιμασίες, αυτές οι αισθητές επιθέσεις των δαιμόνων είναι ανάλογες με αυτές των παλαιών πατέρων του Γεροντικού.

Πηγή: *Σύγχρονες Οσιακές Μορφές, Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, 2017.*